

„Ha azt mondanám, hogy
imádtam ezt a könyvet, enyhe
kifejezés lenne. A könyv
egyszerűen lehetetlen.
Ha létezne a tökéletes könyv
képlete... ez lenne az.”
– Cheri, *Kindle Crack*

csábító briganti

fine
selection

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

csábító briganti

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Mindkettőnk férjének, akik igazi csábító brigantik

I. RÉSZ

AUBREY

ELSŐ FEJEZET

KÍVÁNCSI VOLTAM, MILYEN ÉRZÉS LENNE, ha a lábam között dorombolna.

A nap megcsillant a pár hellyel arrébb parkoló Harley Davidson krómfelületén. Dél volt, perzselő forróság. Megvártam, amíg a Maroon5 száma lemegy a rádióban, addig is a kétkerekű férfinjátékszett bámultam, és előhalásztam a kistáskámból a mobilom. A motor elég letisztult volt – magasfényű fekete és csillogó ezüst festés, kopott bőr oldaltáskák és *CB* monogram a dombornyomott koponyaminta alatt.

Milyen isteni lenne rajta száguldani! A szél belekapna hosszú hajamba, farmerbe bújtatott combom alatt duruzsolna a motor, és egy olyan pasit ölelnék, akinek a beceneve keményen cseng. Csődör? Vihar? Ágyú? Várj! Nem. Acél. A képzeletbeli motorosomat tutira Acélnak hívnák. És úgy nézne ki, mint Charlie Hunnam.

Ahogy lenéztem az iPhone-omra, fél tucát új üzenetet találtam Harrisontól. Elmosolyodtam magamban. Biztos, hogy egyetlen Harrison nevű pasas sem ült még Harley-n. Visszahajítottam a telefont a táskába, leállítottam a megpakolt BMW motorját, és

hátrapillantottam. A hátsó ülésre halmozott dobozok miatt a szedán kissé klausztrofóbbá vált.

Egy utasokkal teli busz állt be ekkor a pihenőbe. *Nagyszerű!* Jobb lesz, ha most azonnal bemegyek, és veszek ebédet, különben soha nem jutok tovább. A Chicagóból a kaliforniai Temeculába vezető útból eddig tíz órát vezettem le, valahol Nebraska közepén voltam, és még körülbelül húsz vagy valamivel több óra állt előttem.

Miután tizenöt percet vártam egy Pepsire és a Popeye csirkefalatkákra, amit a kocsiiban szándékoztam elfogyasztani, beugrottam még a kis szuvenírboltba. Annyira fáradtnak éreztem magam, és semmi kedvem nem volt további öt órát vezetni, mielőtt megálllok, és keresek egy helyet, ahol alhatok. Ásítottam, és úgy döntöttem, inkább nézelődöm még itt pár percet. Megszemléltem a csecsebecskéket, és végül felkaptam egy Barack Obamát ábrázoló bólogató figurát. Vadul rázni kezdtem, és ahogy a feje fel-le billegett, a bábu arcán virító mosolyt figyeltem.

– Vedd meg! Te is tudod, hogy ezt akarod – mondta egy mély, reszelős hang a vállam mögött. Annyira megdöbbsentem, hogy nemcsak a térdem bicsaklott meg, de Barack Obamát is kiejtettem az ujjaim közül. A földre esett, a feje letört a ruganyos nyakról, és elgurult.

A pénztárosnő azonnal rám szólt:

– Sajnálom, asszonyom, de ezt ki kell fizetnie. Húsz dollár.

– A fenébe! – sóhajtottam fel. A fejet követtem a tekintetemmel.

Ahogy lehajoltam, hogy felvegyem, ismét megszólalt az a hang:

– Pedig egyesek szerint ő sohasem veszíti el a fejét. – Ausztrál akcentussal beszélt, legalábbis annak tűnt.

– Szerinted ez vicces, seggfej? – A kérdés azelőtt csúszott ki a számon, hogy megfordulva megpillantottam a férfit.

Megdermedtem.

Francba!

– Emiatt nem kell úgy viselkedni, mint egy picca. – A szája gonosz vigyorra görbült, ahogy átnyújtotta Obama alsó felét. – És csak hogy tudd, szerintem igenis vicces volt.

Nyeltem egyet. Képtelen voltam megszólalni, miközben szemügyre vettem az előttem álló Adoniszt. Bár legszívesebben lepofoztam volna a pimasz kifejezést az arcáról – arról a gyönyörű, finom vonású, borostás arcáról, amit sűrű, rézbarna haj keretezett. *Bassza meg!* A pasi eszméletlenül dögös volt. Nem olyasvalaki, akire errefelé számít az ember. Ez itt az amerikai pusztaság közepe, nem az ausztrál vadon, az isten szerelmére is!

Megköszörültem a torkom.

– Hát, szerintem pedig egyáltalán nem volt vicces.

– Akkor ki kellene húznod a karót a seggedből, és lazítani. – Kinyújtotta a kezét. – Add ide, Hercegnő! Majd én kifizetem azt a vacskot.

Mielőtt bármit mondhattam volna, elorozta tőlem a két törött darabot. Ahogy a keze hozzáért az enyémhez, elátkoztam a gerincemen végigszaladó borzongást. Mindennek a tetejébe még az illata is elképesztő volt!

Követtem a pénztárhoz. Próbáltam a rendetlen táskából előkotorni a pénzem, de a pasi addigra már fizetett.

Átnyújtotta a műanyag zacskót, amiben a törött figura volt.

– A visszajárón vegyél némi humorérzékelt.

HUE-MOR. Így mondta.

Leesett az állam, a pasi pedig ellépett mellőlem, és kísétált a boltból.

Micsoda segg!

Az volt. Jó kis segge volt. Kemény, izmos és kerek, amire a farmer szorosán rátapadt. Istenem, tényleg ideje lenne szexelnem, mert ez a

pasi gyakorlatilag a képembe vágta a sértéseit, nekem mégis tisztára átnedvesedett a bugyim.

Miután percekig bámultam a Nebraska Cornhuskers csapat logójával díszített pólókkal teletömött polcot, mentálisan jól fenékbe bilenttettem magam. Ahogy lereagáltam a dolgot, az is azt bizonyítja, hogy túl fáradt vagyok; általában nem szoktam ennyire lobbanékony lenni. Ideje volt túllépnem a bizarr találkozáson, és továbbindulni. A gyomrom korgott, és alig vártam, hogy felzabálhassam végre a sült csirkefalatkákat. Ahogy kísétáltam az épületből, kicsentem egyet a táskámban lévő dobozból. Viszont egyből abba hagytam a rágást, amikor megpillantottam *őt*. A kocsimtól két parkolóhellyel odébb lévő motoron ült, azon, amiről korábban én magam is fantáziáltam.

Lassan közelítettem meg az autót, reméltem, hogy nem vesz észre. De nem volt szerencsém. Alighogy kiszúrt, máris felvillantott egy eltúlzott mosolyt, és odaintett nekem.

Kétségbeesve keresni kezdtem a kulcsaimat, közben a szemem forgattam.

– Már megint te – motyogtam.

A pasi felnevetett.

– Na, csak vettél humorérzéklet is?

– Nem, az apródon jó modort vettem. Neked.

Kuncogva rázta meg a fejét, majd végigsimított a haján, feltette a fényes, fekete sisakot, és beröffengette a Harley motorját. A dübörgést még a gyomromban is éreztem.

A kocsimba vágódva becsaptam az ajtót, de nem tudtam megállni, hogy ne pillantsak rá még egyszer, utoljára. Valószínűleg úgysem látom soha többé az életben. A pasi rám kacsintott a sisak plexiüvege mögül, száználmas kis szívem pedig nagyot dobbant.

A visszapillantó tükörből figyeltem, ahogy kitolat a helyéről. Arra számítottam, hogy úgy húz el, ahogy denevér a pokolból röppen ki, de ehelyett, miután lassan kissé eltávolodott, hirtelen megállt. Újra és újra felbőgte a motort, de a jármű nem mozdult. Végül leállította, levette a sisakját, és frusztráltan a hajába túrt, mielőtt leszállt, hogy megvizsgálja a dolgokat. El kellett volna mennem, de képtelen voltam levenni róla a szemem, ahogy a motorral kínlódott. *Ember, ez mekkora szívás!*

Belemártottam a csirkefalatkát a mézes-mustáros szószba, és a számba dobtam. Közben tovább leskelődtem. Jó néhány percig. A pasi egyszer csak elővette a mobilját, és telefonálni kezdett, miközben fel és alá járkált.

Aztán eltette a mobilt, és felém nézett. Egyenesen rám bámult. Csak ekkor jöttem rá, hogy én is rámeredek. Idegesen elnevettem magam. Nem akartam röhögni a helyzeten, egyszerűen csak kibukott belőlem. A pasas felvonta a szemöldökét, amitől még jobban kellett nevetnem. Lassan elindult felém. A sisakot az oldalához szorította. Bekopogott az ablakon, mire leeresztettem.

– Szerinted ez vicces, Hercegnő?

– Nem igazán... Talán – horkantam fel.

– Nos, örülök, hogy végre sikerült megtalálnod a humorérzéked.

HUE-MOR.

Istenem, de szexi volt az akcentusa!

A pasi félrehajtott fejjel kukkantott be a hátsó ülésen felhalmozott dobozokra.

– Hajléktalan vagy, vagy mi? A kocsiban élsz?

– Nem, éppen az ország egyik végéből költözöm a másikba.

– Hová mész?

– Temecula.

– Kalifornia – bólintott. – Én is.

A Harley felé pillantottam.

– Nos, nekem úgy tűnik, *te* nem igazán mész mostanában *sehová*.

Azt hiszem, ez a bosszú, amiért lepicsáztál.

– Hát... úgy tűnik, tényleg ez a helyzet.

– Hogy ez a bosszú?

– Nem. Hanem hogy egy picca vagy.

– Nagyon vicces.

– Tudod, mi jobb a bosszúnál? – hajolt közelebb az ablakhoz, a kölnije elbódított.

– Mi?

Megrándult a szemöldöke.

– A karma.

– Mi van?

– Gyere, és nézd meg a Beemer hátulját!

BEE-MA.

Kiszálltam, megkerültem a BMW-t. A jobb hátsó kerekem teljesen lapos volt.

Mi van? Ez hogy történhetett?

A kezem a homlokomra szorítva néztem vissza a pasasra, aki önelégülten vigyorgott.

– Ugye csak viccelsz velem? Egész idő alatt tudtad, hogy defektes a kerekem?

– Igen, akkor vettem észre, amikor rajtakaptalak, hogy a csirkefalatokat eszegetve kiröhögsz. Utána elég nehéz volt megőrizni a komoly arcot.

Fogalmam sem volt, hogy kell kereket cserélni.

– Tudod, hogy kell kicserélni? – El sem hiszem, hogy ilyesmit kértem tőle.

– Persze. Miféle ember lennék, ha nem tudnám, hogy kell?

– És... segítesz nekem? Tudom, hogy semmi okod rá azok után... szóval a szóváltásunk után, de kétségbe vagyok esve. Nem szeretnék idekint ragadni éjszakára.

– Hadd kérdezzek valamit!

– O...ké.

Megdörzsölte az állán lévő borostát.

– Mennyire szeretnéd, hogy kicseréljék a kerekedet?

Hátrébb léptem egyet.

– Pontosan mire is akarsz kilyukadni?

– Nyugalom, édesem. Kurvára nem arra céloztam, amire gondolsz.

Nem vagy az esetem.

– Mert pontosan milyen is az *eseted*?

– Általában azokra a nőkre bukom, akiknek nem pokróc a modoruk.

– Köszí.

– Szívesen.

– Szóval, mik a feltételeid?

– Nos... Mivel kiröhögtél, feltételezem, tiszta, hogy a Harley-m műszaki hibás. Olyan alkatrésze lenne szükség, ami per pillanat nem áll a rendelkezésemre. Hívtam autómentőt. Viszont eléggé szorít az idő, és ahogy te, én is Kaliforniába szeretnék eljutni.

– Ugye nem arra célzol...

– De. Igen. Ha kicserélem a kereket, elviszel.

– Te velem akarsz jönni?

– Igen, elmennék benned. Veled.

– Mi van?

– Te hallasz félre dolgokat.

Megráztam a fejem, hogy szabaduljak a képektől, amik átvillantak a gondolataimon.

Most csak a fáradt elmém képzelte, hogy tényleg azt mondta, vagy szórakozik velem?

– Nem tudok több száz mérföldet vezetni egy vadidegennel.

– Pedig kurvára biztonságosabb, mint egyedül vezetni.

– Nem, ha sorozatgyilkos vagy!

– Nézzenek oda, ki beszél! Te fejezted le az amerikai elnököt.

Nem tudtam megállni. A nevetés csak úgy kiszakadt belőlem. Irtó örült egy helyzet volt.

– Szent ég, Hercegnő! Jól látom, hogy most magadon is röhögsz?

– Azt hiszem, félrebeszélsz.

Kinyújtotta a kezét.

– Szóval, benne vagy?

Ahelyett, hogy elfogadtam volna a mancsát, összefontam magam előtt a karom.

– Van más választásom?

– Hát, még mindig megkérheted *őt*, hogy cserélje ki a kerekedet – mutatott rá egy nagydarab, ijesztő férfira, aki úgy tűnt, minket figyel. Az a fickó úgy nézett ki, mint Frankenstein szörnyetege.

Nagyot szusszanva beadtam a derekam.

– Rendben, benne vagyok, csak tűnjünk innen!

– Gondoltam. Most már csak legyen pótkereked!

– Van, csak át kell pakolni pár dobozt.

A pasi akkor akadt ki igazán, amikor meglátta a csomagtartót.

– A fenébe is, mi ez a sok szar?

A szemébe néztem, és őszintén válaszoltam:

– Az egész életem.

Ideiglenesen a járdára halmoztam a csomagtartóból kiszedett dobozokat. Kivettük a pótkereket, és munkához láthatott.

Miközben kicserélte a kereket, fehér pólója felcsúszott, és kivillant napbarnított bőre, kőkemény hasizma és a vékony szőröcskék, ami eltűnt a nadrágderék alatt. A két combom találkozásánál egyből bizsergni kezdtem. Figyelemelterelésre volt szükségem, ezért odasétáltam a motorjához, felültem rá, megragadtam a gázkart, és elképzeltem, milyen lenne a széllal szemben száguldani. De csak őt láttam magam előtt, ami nem igazán segített.

Közben kicsúszott a kocsim alól.

– Légy óvatos, kislány, az nem játékszer!

Leugrottam a motorról, és végighúztam az ujjam a nyeregtáskát díszítő betűkön.

– Mit jelent a C.B.?

– A monogramom.

– Hadd találjam ki... *Csábító Briganti?*

– Látod... Megmondtam volna a nevem, de mivel ilyen okos vagy, hagyom inkább, hogy te találd ki.

– Nem számít, te Briganti.

Visszafeküdt a földre.

– Csak meghúzom az anyádat, és már indulhatunk is.

– Kinek az anyját akarod te meghúzni?

– A csavaranyákat... a keréken. Te és a piszkos fantáziád!

– Ó!

Felkelve felhúzta a pólóját, és azzal törölte meg a homlokát

– Kész.

Francba!

– Ez gyors volt. Biztos, hogy jól meghúztad?

– Van itt még néhány laza csavar, de egyik sem a kocsikeréken. – Kacsintott egyet, és most először tűntek fel a gödröcskéi. – Holnap

lehet, hogy meg kellene állnunk valahol, hogy új kereket szereltesünk fel, mert ez a pótkerék nem hosszú távra való.

Holnap. Hüha! Tényleg nem álmodom.

– Indulnunk kéne. És mivel én vezetek, én vagyok a főnök!

– Ahogy akarod.

A nyakamba beleállt a feszültség, ahogy kitolattam a parkolóból. Enyhén szólva is érdekesnek ígérkezett az út. A pasi nem vesztegette az idejét, egyből rábukott a csirkefalatkáimra.

– Hé, hagyd békén a kajámat! – csaptam rá játékosan a kezére.

– Mézes mustáros? A barbecue-t jobban szeretem – nyalta le a hüvelykujját, én pedig egyből megszidtam magam, amiért felizgultam ettől. Hosszú útnak néztünk elébe.

Elvigyorodva felemelte az ajándékboltos műanyag zacskót.

– Kinyitottad egyáltalán?

– Nem. Mi értelme lenne? Csak egy törött bólogató figura.

Odatartotta elém.

– Tényleg?

Fél kézzel a kormányt markolva húztam elő a bábút, ami... egy darabban volt.

– Mi... Ezt hogy csináltad?

– Úgy tűnt, megtetszett neked. Ezért kifizettem a töröttet is, és vettem neked egyet. Túlságosan lefoglalt a táskádban való kotorászás, hogy észrevedd.

Nem bírtam megállni, elmosolyodtam. A fejemet csóváltam.

– Nocsak-nocsak. Egy őszinte mosoly – tartotta elém a mancsát.

– Ideadod?

Amikor a tenyerébe ejtettem a figurát, lehúzta a ragasztócsík fóliáját az aljáról, és a műszerfalra rögzítette a bábát. Obama feje most már minden döccenőnél megbillent.

Kipukkadt belőlem a nevetés. Hiszen annyira nevetséges volt! Kedves gesztusától melegség öntött el. Talán nem is volt akkora szemétláda.

Egy darabig csendben ültünk. Hátradöntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Csak amikor már az I-76-os úton jártunk, és a lemenő nap narancssárga fényel izzott a távoli horizonton, akkor fordult felém.

– Chance vagyok. – A hangja elég álmos volt.

Néhány másodpercnyi csend után én is megszólaltam:

– Aubrey.

– Aubrey – ismételte meg suttogva. Úgy tűnt, elgondolkodik rajta. Aztán újra lehunyta a szemét, és elfordult.

Chance.

MÁSODIK FEJEZET

—**M**ÉG MINDIG HAGYOD, hogy a hangpostával beszélje meg? – sandított rá Chance a műszerfal konzolján zümmögő mobilra. Az átkozott telefon eddig csak kb. félóránként jelzett, de mostanra a hívások közti szünetek lerövidültek tíz percekre.

– Igen.

A telefon végre abbahagyta a rezgést, nekem pedig nem állt szándékomban bővebb magyarázatot adni. Azt hittem, talán így Chance is annyiban hagyja.

Persze hogy nem hagyta. Öt perccel később, amikor a mobil újra rákezdett, felmarkolta, mielőtt egyáltalán felfoghattam volna, mit művel.

– Harry az. – A hüvelyk- és mutatóujja közé csippentve lóbálta meg a készüléket. Kikaptam a kezéből.

– Harrison, és semmi közöd hozzá!

– Hosszú az út, Hercegnő. Te is tudod, hogy előbb-utóbb szóba fog kerülni.

– Hidd el, nem fog!

– Majd meglátjuk.

Ezúttal csak pár perc kellett a telefonnak, hogy újra megszólaljon. Mielőtt megállíthattam volna Chance-t, már ismét a kezében volt. És ezúttal el is söpörte az ikont, majd a szájához emelte a készüléket.

– 'Ello.

Rámeredtem. Majdnem le is sodródtam az útról, mégis némán ültem a helyemen.

– Harry. Hogy vagy, haver?

Chance ausztrál akcentusa most valahogy erősebbé vált. Harrison hangja kiszűrődött a hangszóróból, de a szavait nem tudtam kivenni. Chance csábító arcára pillantottam, mire megvonta a vállát, rám mosolygott, és kényelmesen belefészkelte magát az ülésbe. Ez volt az a pillanat, amikor úgy döntöttem, hogy a kis kirándulásunknak vége. Az autópálya következő kijáratánál a segge szépen ki lesz rugdosva a járdaszegélyre. Az sem érdekel, ha az a tökéletesen gömbölyű és izmos hátsó egész kibaszott Nebraskán gyalog kell, hogy átsétáljon.

– Igen, persze. De most épp *elég* elfoglaltak vagyunk.

A következő kérdést tisztán és érthetően hallottam. Chance eltartotta a fülétől a telefont, amikor Harrison ordítani kezdett:

– Te meg ki a faszom vagy?

– Chance. Chance Bateman. Egyes barátaimnak Briganti – mondta tökéletes, dallamos intonációval. A képzeletemben Harrison nyaki vénája ettől mélylila árnyalatban lüktetett.

– Add. Oda. Aubrey-nak. A. Kibaszott. Telefont! – Minden szó egy rövid, dühös csattanás volt, mint mikor staccatóval játszanak egy zeneszámot.

Hirtelen már nem is Chance-re voltam mérges, amiért felvette a telefont, sokkal inkább Harrisonra, amiért volt képe kiakadni azon, amit *én* csináltam.

– Nem lehet, Harry. Aubrey most... eléggé elfoglalt.

A vonalban újabb morgásszerű káromkodás hallatszott.

– Figyelj, Harry, elárulok neked valamit, mint férfi a férfinak, mert jó fejnek tűnsz. Aubrey udvariasságból nem vette fel. Az igazság az, hogy egyszerűen nem akar veled beszélni.

A dühöm ide-oda pattogott a két férfi között. Mégis... *AH-BREE*. Legszívesebben megfojtottam volna Chance-t, ugyanakkor szerettem volna, ha újra kimondja a nevem. Mi a fene ütött belém? Harrison válaszat is elszalasztottam, mert lefoglalt, hogy magamban újra és újra elismételtem a nevem ausztrál akcentussal. Ahogy lepergett annak a csábító brigantinak a nyelvéről a válasz, a gyomrom is beleremegett. Kicsit. Sőt, lehet, hogy egy pillanatra ki is kapcsoltam, mert elképzeltem, ahogy mély torokhangon a fülembé suttozja: *AH-BREE*.

Pislogtam egyet, mire visszazökkentem a valóságba, pont akkor, amikor Chance is eltűzött a telefonba sóhajtott.

– Rendben, Harry. De most már állj le ezzel az állandó hívogatással. Szép hosszú út áll előttünk, és a telefon folytonos zümmögése kezdi kiakasztani a mi lánykánkat. Úgyhogy légy jó haver, és egy időre hagyd abba a zargatást, jó?

Lánykánk. Szerintem az az ér tutira mindjárt eldurran Harrison nyakán.

Chance meg sem várta a választ, bontotta a vonalat.

Öt teljes percig egyikünk sem szólalt meg. Chance biztos azt várta, hogy nekiálljak tirádázni.

– Ugye nem akarsz veszekedni amiatt, mert beszéltem Harryvel?

Az ujjperceim elfehéredtek a kormánykeréken.

– Feldolgozom.

– Feldolgozod? – ismételte meg úgy, mintha valami nagyon mulatságosat mondtam volna.

– Igen. Feldolgozom.

– Ez meg mi a fenét jelent?

– Azt, hogy nem mondom ki az első dolgot, ami eszembe jut. El-lentétben *néhány emberrel, én* átgondolom a dolgokat, mielőtt szavakba önteném.

– Megszűröd a szart.

– Nem!

– De igen. Ha dühös vagy, mondd ki! Kiabálj, ha kell. Szitkozódjál, ess túl rajta, de ne *legyél* már folyton picسا!

Az út üres volt, így nem volt nehéz beletaposni a fékbe, és félreállni az út szélére. Három sávon vágtam keresztül, az autó pedig egy rándulással megállt. Besötétedett, csak a kocsis fényoszlopai és az időnként elhaladó járművek adtak némi fényt. Kipattantam, átrappoltam az utasoldali ajtóhoz, és megvártam, amíg Chance is kiszáll.

Csípőre vágtam a kezem.

– Még van bőr a képeden? Segítek neked, hagyom, hogy beülj a kocsimba, erre te megeszed a kajámat, átállítod a rádiót, és a tetejébe még a telefonomat is felveszed?

Chance összefonta a mellkasán a karját.

– Nem csak úgy segítettél, oké, megettem *egy* darab csirkefalatot, a zenei ízlésed pocsék, és Harry dühített fel a hülyeségével.

Rámeredtem.

Ő is rám.

Istenem! Egy elhaladó autó megvilágította az arcát, és pont olyan volt. Mint a tizenhármas. Haragosan fénylő szeme *pont* olyan színű volt most, mint a tizenhármas. A Crayola hatvannégyes csomagjában lévő *kadétkék* zsírkrétáról jóval azelőtt le kellett hámoznom a papírját, hogy a többinek a hegye elkopott volna. Annyira szerettem ezt a színt, hogy nemcsak az eget árnyékkoltam ezzel, hanem volt egy teljes év a

kifestőkönyvemben, amikor minden arcot ezzel a gyönyörű kézzel dekoráltam ki, amiben ott van az a csipetnyi, titokzatos szürkeség. A való életben viszont még soha nem találkoztam ezzel a színnel, pláne nem egy szempárban.

Félig már ettől elaléltam. Aztán a józan eszem másik fele is odaveszett.

– Aubrey – lépett előre Chance.

AH-BREE.

A fenébe vele! Inkább nem szólaltam meg. Elfoglalt, hogy... feldolgozzam a helyzetet.

– Én csak segíteni próbáltam. Harry megérdemelte ezt. Nem tudom, kicsoda, de bárki legyen is, nyilvánvalóan megbántott. És nyilvánvalóan elegend van a bocsánatkérésekből. Te is tudod, hogy ezek semmit sem érnek. Hadd főjön a saját levében. Hadd higgye, hogy egy másik férfival utazol el. Harrynek tudnia kéne, hogy egy olyan nőt, mint te, körberajonganak a férfiak. Nem kellene külön emlékeztető.

Egy olyan nő, mint én?

Próbáltam továbbra is dühösen nézni, pedig már egyáltalán nem éreztem magam annak.

– Akkor se nyúlj még egyszer a telefonomhoz!

– Igenis, asszonyom!

Bólintottam; szükségem volt rá, hogy érezzem a győzelem ízét. Nem engedhetem csak úgy el a haragot azért, mert a pasinak szexi a hangja, és olyan színű a szeme, mint a tizenhármás. Vagy igen?

– Mi lenne, ha egy kicsit én is vezetnék?

Éjszaka úgymint mindig rosszul láttam, már most homályos volt minden előttem.

– Rendben.

Chance kinyitotta az utasoldali ajtót, megvárta, amíg beszállok, becsukta, majd átkocogott a másik oldalra. Mielőtt becsúszott volna a vezetőülésbe, lehajolt, felkapott valamit a földről, bedobta a hátul lévő táskájába. Aztán beállította magának az ülést.

– Mi volt az?

– Semmi – hessegette el a kérdésem. – Viszont a sofőr választ zenét. Kikanyarodtunk az úttestre.

– Amíg én vezetem, ötpercenként váltogatad az adókat.

Chance vállat vonva elmosolyodott.

– Ez az új szabály.

Az anyósülésen ülve arra is lehetőségem nyílt, hogy alaposan megnézzem magamnak. Istenem, a gödröcskéi olyan mélyek voltak! És az a kis borosta, ami beárnyékolta az állkapcsát, nagyon tetszett. Tényleg *nagyon*. Jó esély volt rá, hogy rettenetesen sokáig hagyom vezetni.

Három órával később, közel az éjfélhez, úgy döntöttünk, hogy aznapra elég lesz. Eljutottunk addig, ameddig terveztem, még úgy is, hogy jó pár órát elvesztegettünk az új gumiabroncs beszerzésére.

A nő a szálloda recepcióján nagyon el volt foglalva valami játékkal a mobilján, alig nézett fel ránk, amikor beléptünk.

– Szeretnénk egy szobát ma éjszakára – mondta Chance.

– Két szobát – javítottam ki.

– Kétágyas szobára gondoltam.

– Én *nem* osztozkodom veled egy szobán!

Chance vállat vont.

– Ahogy akarsz – fordult vissza a recepciós hölgy felé. – Ha egy szobában aludnánk, nyilván fél, hogy képtelen lenne a kezének

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megálljt parancsolni – kacsintott rá. A nőnek sötét volt a bőre, de még így is látszott, hogy elpirul.

A szemem forgattam, de ahhoz túl fáradt voltam, hogy újra leálljak vitatkozni. A recepcióshoz hajoltam.

– Tudna esetleg egy nyugatra néző szobát adni, nem földszintit, és lehetőleg páros számút?

– Én ággyal, klotyóval és tévével kérném az enyémet – vigyorodott el Chance, nyilván, hogy bosszantsón.

– A 217-es és a 218-as szoba szabad. Egymás mellett vannak.

– Tökéletes. A hölgy úgysis szeret közel lenni hozzám.

Nem voltam benne biztos, hogy az egocentrikus humorérzéke kezd vajon a szívemhez nőni, vagy csak a sokórányi együtt töltött idő ártott meg, de elnevettem magam.

Chance elégedettnek tűnt.

A recepció átadta a szobakulcsokat és egy-egy még meleg csokis sütit.

– Kéred a sütim? – ajánlottam fel Chance-nek a lift felé menet. –

Én tuti nem fogom megenni.

– Naná, hogy felzabálnálak.

– Mit mondtál?

– Hogy igen, kérem.

Tényleg szükségem van arra az alváásra. És talán egy hideg zuhany sem ártana.

Chance mindkettőnk táskáját felcipelte, sőt, még maga elé is engedett, amikor a liftbe be-, majd kiszálltunk. A csábító brigantinak volt modora az arroganciája mellett.

– Jó éjt, Hercegnő.

– Jó éjt, te briganti.

Örültem, hogy nem mondta ki a nevemet; már az is épp eléggé zavart, hogy úgy kell aludnom, hogy csak egy ajtó választ el minket.